

Optia ikä kaikki

Ryhtyipä kerran pari Hölmölän miestä optiopörssiä rakentamaan. Asian jouduttamiseksi he päättivät aloittaa rakentamisen samasta nurkasta, mutta eri suuntiin, kumpikin omaa seinäänsä.

"Kyllähän me sitten tuolla vastapäisessä nurkassa kohtaamme, kun molemmat ovat saaneet kaksi seinää valmiiksi", he päättelivät sinänsä järkevästi.

Tuhersivat, ahersivat aikansa, vaan kovin kauan alkoi optiopörssin valmistuminen kestää. Jaakko, hölmöläisistä vanhempi ja viisaampi, oli rakentanut jo hyvän matkaa kolmatta seinää, muttei kaveria vieläkään näkynyt vastaan tulevaksi.

"Björni hei, rakennatko sinä ollenkaan meidän yhteistä tupaamme, kun ei mitään näy?", Jaakko huhui nurkan taakse.

"Jo vain, kuomaseni, kuulepa kuinka saha suihkaa. Kolmas seinä on jo hyvän matkaa menossa", Björni vastasi reippaasti.

No, eihän siinä mitään. Jaakko päätteli, että kai sieltä kumpani joskus vastaan tulee, kun molemmilla on jo melkein kolme seinää valmiina.

Vaan eipä tullut. Seuraavana päivänä Jaakko sai jo neljännen

seinän valmiiksi ja päätyi samaan nurkkaan, josta oli lähtenytkin, mutta Björniä ei näkynyt missään.

Sen sijaan viereen oli kohonnut kokonaan eri optiopörssi.

"Sinä ruoja valehtelit!" Jaakko rähjäämään. "Sanoit rakentavasi yhteistä pörssiä, vaan rakensitkin oman."

"Älä hyvä mies riehaannu, se ei tee hyvää verisuonille", Björni lepytteli. "Tämä nyt meni näin, kun minulla oli ruotsinkieliset piirustukset. Enhän minä muistanut, että olisi pitänyt aina nurkasta kääntyä oikealle, kun piirustuksissa sanottiin että vasemmalle."

"Niin mutta nyt meillä on kaksi optiopörssiä, vaikka tarvittaisiin vain yksi", Jaakko penäsi.

"Onko noin? Minusta kun näyttää että meillä on vain yksi kunnollinen. Lasketaanpas, että saadaan selvyys. Minä, yksi... Yksi. Niin, ei meillä ole kuin yksi optiopörssi. Ja minä", Björni selosti.

"En minä enää usko sinun laskuihisi. Mennään pellolle ja pannaan nenät mutaan ja lasketaan sitten montako koloa jää", vaati Jaakko Hölmölän perinteiseen tapaan.

Niin mentiin pellolle ja painettiin nenät maahan. Mutta kuinka ollakaan, Björnillä oli niin pikkuruinen nenännyykkä, ettei siitä jäänyt karuun moreeniin minkäänlaista jälkeä. Sen sijaan pitkänenäisen Jaakon kohdalle jäi syvä kuoppa.

"Siitäs näet, yksi kuoppa jäi", Björni riemuitsi. "Kyllä meillä on vain yksi optiopörssi."

"Niin kai sitten, mutta siinäpä ei ole ollenkaan ikkunoita. Mitenkäs raha pääse sisään?" Jaakko havaitsi näppärästi.

"Toden totta. Niinpäs näkyinkin. Ei voi muuta kuin ruveta kantamaan säkillä rahaa sisään. Otapas sinä siitä toinen säkki niin minä otan toisen."

Niin rupesivat hölmöläiset kantamaan säkillä seteleitä optiopörssiin. Ja niin ihmeelliseltä kuin se kuulostaakin, heistä tuli ennen pitkää käsittämättömän rikkaita miehiä, sillä kun tuvasa ei ollut ikkunoita, raha ei päässyt sieltä minnekään karuun.

Tästä opimme sen, että kyllä sopu rahalle sijaa antaa, ja mutanokasta hölmöläisestikin meklari tulee, vaan ei tyhjän itkijästä.